

Magelluksen maa

Jatkokertomus
Kirj. Magdalena Hai

Osa 6: Lukuklaanin puolesta!

Velho Magellus istui ikkunan ääressä merenrantalinnassaan ja hypelsi korua kaulassaan. Korun sisällä oli hänen valtansa ydin – viimeinen, ja suurin, rubiinisydämen siruista. Hän oli nähnyt muutokset, joita maailmassa oli tapahtunut, ja hänen vuorenpiekkokohorttinsa olivat kertoneet hänelle sen, mitä hän ei ollut omin silmin nähnyt.

”Kertokaahan”, velho Magellus sanoi, ”vielä niistä lapsista.”

Vuorenpiekit tönivät toisiaan harmistuksissaan ja hämmentyneinä. Ne eivät olleet tottuneet puhumaan.

”Örh”, vihrein ja suurin niistä murahti. ”Ne... ne muuttavat maailmaa.”

”Enemmän kuin aikuiset?” velho kysyi.

Linnan muurilla, suurten lintuhäkkien tapaisissa rakennelmissa roikkuivat ihmisopettajat, jotka velho Magellus oli kaapannut. Velho Magellus oli ajatellut, että lukuheimojen johtajien tuominen maailmaan olisi alkanut muuttaa sitä hänen mieleisekseen, mutta opettajat vain supisivat keskenään ja mulkoilivat häntä, eivätkä suostuneet väräyttämään eväänsäkään hänen edukseen. Eikä heillä ollut niin paljon taikaakaan kuin velho oli kuvitellut.

”Ovatko lapset sittenkin voimallisempia? Onko heidän mielikuvituksensa suurempi?” velho Magellus pohti. ”Tai kenties uskonsa tarinoihin?”

”Örh”, piekko sanoi uudestaan ja alkoi kaivaa nenäänsä.

Velho Magellus ei ollut tyytyväinen.

Kuu laski ja vei mennessään vuoroveden. Taivaanrannasta nouseva aurinko paljasti linnaa ympäröivät rosoiset korallisaaret ja mutaisen tien. Raskaita nyrkkejään maata pitkin raahaavat vuorenpiekit marssivat ulos linnasta, tien levyisenä, likaisenvihreänä muskelivirtana.

Vuorenpiekkojen perässä asteli muhkeassa viitassaan velho Magellus. Lasten yllätykseksi velho ei ollut ihminen ollenkaan, vaan jonkinlainen hyvin pitkä, laiha olento,

jolla oli vaaleanharmaat, melkein kumimaiset kasvot ja suuret, kimmeltävät avaruusolion silmät.

Faruq siristi silmiään. Poika oli puhunut koko yönpuiden kanssa, tehnyt Eemelin kanssa suunnitelmia ja rakentanut strategioita. Sitten hän katsoi Kaihin. Kai ja kummitukset seisoivat sivummalla, kummitusten häilyvät kehot

huuruten auringon kajossa. Kun Faruq tavoitti tytön katseen, hän puristi huulensa päättäväisesti yhteen ja nyökkäsi. Tyttö heilautti kättään takaisin. Kai oli yön aikana voittanut kummituspelkonsa.

Eveliina istui helmenvälkeän yksisarvisen varsan selässä, tummanruskea tukka sidottuna tiukalle nutturalle yhdellä Pedon karheista jouhikarvoista.

Yksisarvisen emo nakkeli malttamattomana niskojaan Eveliinan vieressä.

”Onko kyse vain minusta”, Eemeli ähkäisi, ”vai näyttävätkö peikotkin isommilta kuin viime kerralla?”

Artur punnitsi miekkaa kädessään. ”Vaikka ne ovat isoja, ne ovat tosi, tosi tyhmiä. Pelkällä muskelilla ei voiteta peliä. Pitää olla fiksu myös.”

Toiset tiesivät, että Arturin ajatukset olivat hänen opettajassaan ja valmentajassaan Nipassa, joka istui avuttomana lintuhäkissä linnan seinällä muiden opettajien kanssa.

”No toivotaan sitten, että meidän järkemme riittää”, Eemeli naurahti. Pojan silmät olivat avautuneet suuriksi, sillä vuorenpaikkojen jalkojen ja nyrkkien jytinän saattoi jo tuntea maan tärinässä. Artur nyökkäsi.

Vuorenpaikot olivat paitsi vahvoja, myös nopeita, ja yhteenotto alkoi pikemmin kuin kukaan olisi osannut arvata. Pojat syöksyivät kukin oman yksisarvisensa selkään sillä aikaa, kun Eveliina johti loput niistä suoraan kohti vuorenpaikkojen rivistöä. Täysi-ikäisyyttä lähestyvät yksisarviset olivat vuorenpaikoille kova vastus. Niillä oli lujat hampaat ja terävät kaviot ja ne vihasivat Magelluksen ilkeitä vuorenpaikkoja.

Vuorenpaikkojen rivistöt hajaantuivat yksisarvisen napakoista potkuista. Vasemmalle kaartanut osasto joutui nokkasilleen hurjistuneen Pedon kanssa, joka yksistään vastasi kymmentä pikkuistaan. Oikealla ne kohtasivat Kain ja kummitukset.

Vuorenpaikoista on hyvä tietää kolme asiaa.

Yksi: Ne ovat suunnattoman voimakkaita.

Kaksi: Ne ovat valtavan tyhmiä.

Kolme: Ne pelkäävät kummituksia. Enemmän kuin mitään muuta. Enemmän kuin kaikkein suurinta ämmipeikkoa. Enemmän kuin velho Magellusta.

Tämän kolmannen asian metsän puut olivat Kaille kertoneet.

Nyt, kun Magelluksen suuret, typerät vuorenpaikoilkimykset näkivät edessään kaikki ne kummitukset, joita olivat näiden ollessa kummituseläimiä kiusanneet, peikkoparat joutuivat kauhun valtaan. Ne törmäilivät toisiinsa, niin että niiden kovaluiset päät kolisivat yhteen. Ne kompastuivat toistensa maata viistäviin jättinyrkkeihin. Ne ulisivat äitiään apuun ja jokunen suurista vuorenpaikoista taisi jopa pissata housuunsa.

Kai juoksenteli kummitusystäviensä joukossa kannustaen niitä päästelemään mitä hirveimpiä kummitusääniä ja teki niitä lopulta itsekin. Eivätkä panikoivat peikot enää ymmärtäneet, että heitä jahtasikin kauhistuttavan kummituksen sijaan nuori, hontelo tyttö, jonka hiirenharmaat hiukset lepattivat tuulessa, ja joka huusi niille nauraa kikattaen: ”IIIIUUUUUUUAAAA!!!”

Mutta velho Magellusta ei niin vain säikäytettykään. Velho asteli pitkillä koivillaan sekasorron vallassa säntäilevien vuorenpaikkojen ja niitä kipeästi potkivien yksisarvisen ohi. Hän lähetti pitkistä sormistaan taikoja ja loitsuja, jotka muuttivat taistelijoita ympäröiviä koralleja teräviksi, töröttäviksi lasinsirpaleiksi ja suurensivat korallien koloissa asuvat pikkuiset taskuravut saksikkaiksi raputankeiksi. Pedon yksisarvislasten lauma joutui pakosalle.

Mutta Eemeli ja Artur juoksivat vastakkaiseen suuntaan sekasortoa, suoraan velho Magellusta kohti. Eemelin kädessä oli kuiskaavien puiden niinestä valmistettu linko, johon hän juostessaan asetti rannalta keräämänsä pyöreän kivenmurikan.

”Tähtää hyvin!” Artur huohotti.

Eemeli murahti, alkoi pyörittää linkoa käsissään, tähtäsi, sinkosi – ja osui. Velho Magelluksen otsasta kuului kumea poksahdus ja velhon pitkä keho alkoi kaatua kuin puunrunko hitaasti taaksepäin. Jo ennen kuin velho oli kokonaan maassa, Artur kiipesi apinan ketteryydellä tämän avaruusolentokehoa ylös. Velhon kaatuessa mudaksi muuttuneeseen rantaveteen tämän otsaan alkoi jo kasvaa komea, punaisen ja violetin kirjava kuhmu. Velhon viitan välistä sujahti esiin ketjuun ripustettu amuletti.

Amuletin sisällä hohti viimeinen rubiininsirpale.

Artur kohotti miekkansa ja iski amuletin rikki. Rubiininsiru hyppäsi hänen käteensä auliisti, niin kuin olisi vapautunut vankilasta.

Niin se varmaan onkin, Artur pohti.

Ennen kuin velho Magellus oli ehtinyt kunnolla edes tajuta, mitä oli tapahtunut, Artur pomppasi pois hänen rinnaltaan alas veteen ja yhdessä Eemelin kanssa he vetäytyivät turvallisen matkan päähän iskusta toipuvasta velhosta.

Viimeisen rubiininsirpaleen myötä myös lumotun metsän puut vapautuivat velho Magelluksen vallasta. Ne alkoivat nostella juurijalkojaan irti maasta, johon velho oli ne niin kauan sitonut, ja humisivat riemukkaasti tuulessa. Malttamattomuudessaan päästä osaksi suurta taistelua ne tönivät toisiaankin paksuilla oksillaan.

Vihdoin velhokin säikähti. Nähdessään metsän vyöryvän rannalle velho komppuroi jaloilleen ja lähti surkeasti kirouksia rääkyen juoksemaan pitkin laskuveden paljastamia korallisaarekkeitä. Kun vuorenpeikot ymmärsivät, että niiden johtaja oli jättänyt ne oman onnensa nojaan, nekin rynnistivät hurjasti mölisten kuka mihinkin suuntaansa.

”Magellus ei saa päästä linnan suojiin!” Eemeli huusi. ”Hänellä on siellä takuulla lisää taikakaluja!”

Peto levitti siipensä ja nousi humahtaen irti maasta. Lasten hiukset pölähtivät ilmapirrasta.

”Tulkaa!” Peto hirmahti varsoilleen, ja kaikki sen lapset juoksivat tuulen lailla korallisaarekkeiden yli. Ne, joille oli jo kasvanut siivet, lensivät emonsa perään. Eemeli ja Faruq näkivät, kuinka Peto nousi ensin korkealle ilmaan velho Magelluksen päälle ja sitten sukelsi kuin haukka tätä kohti. Pedon siivet iskivät laskuvedestä ilmaan roiskeita. Hetken päästä suuri yksisarvinen kohosi taas ilmaan, mutta tällä kertaa sen hampaissa roikkui surkeana ja läpeensä märkänä mahtinsa menettänyt velho Magellus.

Lumotut puut piirittivät pakenevat vuorenpeikkojen kohortit. Kun peikoille valkeni (hyvin hitaasti), että ne olivat hävinneet taistelun, ne istuivat puiden muodostamiin aitauksiin jupisemaan ja syyttelemään toisiaan.

Lapset kävelivät yhteistuumin lintuhäkkien luokse, jotka metsän vikkelat apinat olivat laskeneet maahan muurin vierelle. Artur löi miekallaan häkkien lukot rikki ja opettajat kömpivät ähkien ja raajojaan hieroen vapauteen.

”Kiitos, lapset”, opettajat sanoivat kukin vuorollaan. He kyselivät, kuinka oppilaat olivat Magelluksen maahan tulleet ja kuuntelivat ihmeissään tarinoita näiden koettelemuksista. Kirjastonhoitaja Mervin toimia kiiteltiin laajalti, mutta vielä enemmän lasten itsensä. Vaeltajien klaanin opettaja taputti liikuttuneena puita, jotka olivat pitkin juurijaloin harpponeet heidän vierelleen ja varjostivat heitä nyt lehvillään.

”Että elämässäni näkisin tällaista...” opettaja huokasi.

Faruq kutsui lukuklaanin luokseen. ”Meillä on vielä yksi tehtävä”, hän sanoi. ”Meidän pitää yhdistää rubiinisydän.”

Rubiininsirpaleet otettiin esille. Faruq kyykistyi ja asetti sirut maahan eteensä.

”Vähän kuin palapeliä rakentaisi”, hän naurahti. Hetken pohdittuaan hän löysi niiden oikean järjestyksen.

Yhdistetyt sirpaleet alkoivat hohtaa kirkasta, punaista valoa. Niiden hehku voimistui voimistumistaan, kunnes lasten oli pakko kääntää katseensa pois. Sydän kohosi ilmaan ja alkoi sykkiä.

Peto klopsutteli lähemmäs, velho Magellus yhä hampaissaan. Se mutisi, hieman vaikeasti: ”Nyt teidän on mentävä. Sillä seikkailu on ohi ja te voitte käydä kirjassa, mutta ette voi jäädä.”

Pedon sanat saivat kaikki surullisiksi, mutta lapset tiesivät, että kaikki tulisi jälleen olemaan hyvin, niin Magelluksen maassa kuin heidän omassaan. Ja kirjanhan saattoi aina avata uudelleen.

Lähellä heitä ilma värisi. Ruohikon päälle ilmestyi portaali ja portaalista kurkistivat kirjastonhoitaja Mervin tutut kasvot.

”Tulkaa pian!” hän hoputti. ”Portaali on vain hetken vakaa!”

”Me muistamme teidät aina”, kaikista pienin kummitus piipitti. Kai silitti sen läpikuultavaa, pörröistä päätä ja pyyhkäisi vaivihkaa kyyneleen poskeltaan. Sitten hän hoputti minikummituksen laumansa joukkoon.

He hyvästelivät kaikki tapaamansa otukset. Opettajat ja oppilaat sujahtivat yksi toisensa perään takaisin Vertaisjoen keskuskirjaston hämäämään. Kun viimeinenkin heistä oli tullut portaalin läpi, se sulkeutui napsahtaen ja muuttui paksuksi, nahkakantiseksi kirjaksi. Eveliina luki kirjan kannesta sen nimen: ”*Rubiinisydän ja muita kertomuksia Magelluksen maasta.*”

Mervi nappasi kirjan käteensä. ”Parempi, että otan sen talteen. Lukija voi kadottaa itsensä tällaiseen kirjaan.”

Mervi ehdotti kahvia ja pullaa kirjaston henkilökunnan tiloissa, ja opettajat ottivatkin tarjouksen mieliihyvin vastaan. Lapset jättäytyivät hieman aikuisten jälkeen.

”Jäikö kenellekään muulle sellainen olo, että...” Eemeli aloitti. ”Tarkoitan...”

Eemeli hankasi nolostuneena seikkailussa ryvettyneen hupparinsa hihaa.

”... että voisimme seikkailla yhdessä enemmänkin?” Kai lopetti lauseen Eemelin puolesta.

Faruq nyökkäsi. ”Me olimme alussa aika erilaisia, mutta minä pidän teitä kaikkia kyllä ystävinäni.”

Lapset katsoivat toisiaan ja hymyilivät.

”Oletteko lukeneet Muskettisoturit?” Artur kysyi. Poika asetti kätensä ensin ringin keskelle ja toiset laskivat vuoron perään oman kämmenensä hänen kätensä päälle. ”Kaikki yhden ja yksi kaikkien puolesta?”

Eveliina virnisti. Hänen tukkaansa piti yhä nutturalla Pedon jouhikarva. ”Kaikki Lukuklaanin puolesta?”

”Joo. Vannotaan Lukuklaanin nimeen”, Artur sanoi.

Faruq nyökkäsi Eemelille ja Eveliina hymyili Kaille. ”Yy, kaa, koo...”

Kaikki lapset huusivat yhteen ääneen: ”Lukuklaani!”

Magelluksen maa -novelli on päättynyt. Novelli löytyy myös kokonaisuudessaan Lukuklaanin verkkosivuilta!